

JUSTITSMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 17. september 2013
Kontor: Kontoret for Humanitært
ophold og udsendelser
Sagsbeh: Dorthe Lønberg Kania
Sagsnr.: 2013-0030-1576
Dok.: 850622

Hermed sendes endelig besvarelse af spørgsmål nr. 1006 (Alm.del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 22. juli 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra medlem af Folketinget Kristian Pihl Lorentzen (V).

Morten Bødskov

/

Pernille Breinholdt Mikkelsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1006 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes oplyse, om de danske myndigheder i efterlevelsen af de internationale konventioner udnytter alle muligheder for en stram fortolkning, så flest mulige udvisningsdømte kan hjemsendes frem for at blive bevilget tålt ophold i Danmark? Ministeren bedes endvidere oplyse, om den danske efterlevelse af konventionerne ligger på linje med de lande, vi normalt sammenligner os med?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Flygtningenævnet, der har oplyst følgende:

”For så vidt angår Flygtningenævnets praksis vedrørende udlændingelovens § 31 og refoulementsforbuddet kan nærmere henvises til Flygtningenævnets formandskabs beretninger, senest 21. beretning (2012), afsnit 6.2. Det følger heraf:

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Udlændingelovens § 31 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002. For en nærmere gennemgang af ændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning (2002), afsnit 4.4.4, side 75ff., og afsnit 8.2, side 277f.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlæn-

dingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.”